

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2090/2020
10.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Нешић Ћетковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства правде, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8745/18 од 23.10.2019. године, на седници већа одржаној 10.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 8745/18 од 23.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 8745/18 од 23.10.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П 7314/17 од 13.06.2017. године, у ставу првом изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев, којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи исплати износ од 490.358,10 динара, на име припадајуће законске затезне камате на износ од 1.917.000,00 динара, за период од 18.12.2013. године до 13.07.2015. године, са припадајућом законском затезном каматом почев од 24.05.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужиља да туженој накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 21.080,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.080,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је пред другостепеним судом учињена повреда поступка из члана 374. став 1. ЗПП на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању, пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 5270/10 од 18.12.2013. године, тужила је ослобођена од оптужбе да је извршила кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 242. став 4. у вези става 3. и 1. КЗ РС у вези члана 22. КЗ СРЈ. Тужила је 29.05.2015. године поднела предлог Државном правобранилаштву за мирно решење спора и тражила је да јој се исплати износ од 2.892.000,00 динара на име накнаде трошкова кривичног поступка. Правноснажним и извршним решењем Вишег суда у Београду К 2541/10 од 13.07.2015. године утврђено је да трошкови кривичног поступка које је имала овде тужила као оптужена у кривичном поступку износе 1.917.000,00 динара. Трошкове је наплатила принудним путем. Предмет тужбеног захтева у овом поступку је законска затезна камата на досуђени износ трошкова кривичног поступка, обрачуната за период од 18.12.2013. године до 13.07.2015. године када је донето решење Вишег суда у Београду којим су утврђени трошкови кривичног поступка, и то у износу од 490.358,10 динара са законском затезном каматом на наведени износ почев од дана подношења тужбе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, другостепени суд је правилном применом материјалног права преиначио првостепену пресуду налазећи да тужила нема право на исплату законске затезне камате, на износ трошкова кривичног поступка који су тужилји утврђени решењем Вишег суда у Београду од 13.07.2015. године, потражује у посебној парници, у ситуацији када приликом подношења захтева за накнаду трошкова кривичног поступка од 29.07.2014. године или истовремено са тим захтевом није поставила и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове, односно није поднела захтев за исплату законске затезне камате у кривичном поступку у коме су ти трошкови настали.

Супротно наводима ревидента, другостепени суд правилно закључује да се законска затезна камата на досуђени износ трошкова поступка може тражити само у поступку у коме су ти трошкови настали и не може бити предмет главног захтева посебне парнице уколико та камата тамо није тражена.

Одредбом члана 265. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11 ... 35/19) прописано је да ће се, кад се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећи у решењу односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1. до 6. овог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3.), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда. Одредбом члана 265. став 6. истог закона прописано је да ако захтев за накнаду

нужних издатака и награде из става 1. овог члана не буде усвојен или суд о њему не донесе одлуку у року од три месеца од дана подношења захтева, окривљени и бранилац имају право да потраживање остварују у парничном поступку против Републике Србије.

Сходно напред наведеним одредбама, лице, односно странка, у поступку дужна је да уз захтев за накнаду трошкова поступка, постави истовремено и захтев за исплату законске затезне камате на износ досуђених трошкова као новчане обавезе. Обавеза накнаде трошкова поступка, и кривичног и парничног, је новчана обавеза, па поверилац (странка која је успела у поступку) има право да на досуђени износ трошкова, у смислу члана 277. Закона о облигационим односима, потражује и законску затезну камату, али се о праву повериоца на законску затезну камату одлучује у поступку у коме се ти трошкови досуђују, а не у посебном поступку. Уколико странка истовремено са захтевом за накнаду трошкова поступка не постави, односно не поднесе и захтев за исплату законске затезне камате на трошкове поступка, таква обавеза за дужника не постоји, односно поверилац нема право на исплату камате и не може у посебној парници да тражи исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова у другом поступку. Тужила је у захтеву за накнаду трошкова кривичног поступка, који је поставила 29.07.2014. године, определила трошкове које потражује, али истовремено са тим захтевом није поставила захтев за исплату законске затезне камате на трошкове. Како у складу са чланом 265. став 6. Законика о кривичном поступку, захтев за накнаду нужних издатака који је поставила тужила није одмах усвојен, а суд о њему није донео одлуку у року од три месеца од дана подношења захтева, тужила је била овлашћена да своје потраживање оствари у парничном поступку против Републике Србије одмах након истека рока од три месеца, што она није учинила већ је инсистирала на доношењу решења подношењем више ургенција. Следом наведеног, и по оцени Врховног касационог суда, захтев за исплату законске затезне камате на износ трошкова кривичног поступка не може бити предмет тужбеног захтева у посебној парници, док супротни наводи ревидента нису основани.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у питање правилност побијане другостепене одлуке, Врховни касациони суд је применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку ревизију одбио као неосновану.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић